

A cselekvő istentisztelet

Lekció: Róma 12:14-21

Textus: Jakab 2:26 „Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.”

Énekek: 25/1
25/2-4
395/2 vagy 249/9
483/8
396/1-3

Ha jól figyeltük a felolvasott lekción, akkor azt mondhatjuk, hogy egy egészen részletes életútprogramot kaptunk most kézhez, amelyben Isten a cselekedeteinkre irányítja a figyelmünket.

A cselekvéseink háttere

Mielőtt hitre jutottam 20 éves korom körül, meg voltam győződve arról, hogy jó ember vagyok. Alapvetően tisztelettudó, barátságos, segítőkész stb... , de fel kellett ismernem azokat a hibákat, amik nem összeegyeztethetők Isten tervével. Tehát volt a világnak egy általános elvárás rendszere, amiben saját magam természetesen megfelelőnek ítéltam a magam tetteit, Isten szempontrendszerében nem. Meg kellett értenem, hogy a hitem egyik fontos mérőköve az embertársaimmal való viszony, mert ezen méretik le az Istennel való kapcsolatam is.

Nem volt ez másképp Pál apostol idejében sem. A biblia korában, az ókori római birodalom lakóinak ugyanaz volt az életük legnagyobb kihívása, mint a miénk, hogy hogyan viszonyuljunk egymáshoz: akkor a zsidó a pogánnyal, (Tamás prédikációja) a zsidó keresztény a pogányból lett kereszténnyel, keresztény a rómaival. Nekünk: egy anyaországi az etnikumaival, vagy a menekültekkel. Vagy milyen a viszonyunk a szomszédunkkal, a padtársunkkal, a főnökünkkel, vagy a házastársunkkal. Ez tölti ki a mindennapjainkat.

Elképzeltem azt a kort, amikor ezek a sorok íródtak: a római birodalmat, ahol 60 millió ember élt és halt a római császárok uralma alatt és benne azt a várost, Rómát, amely meghaladta az 1 millió főt. Milyen lehetett itt kereszténynek lenni a pogány birodalom fővárosában, ahol a leginkább üldözték őket, akadhatott hát ellenségük bőven. Pál azért is ír nekik ilyen részletesen tanítóan, mert ő maga még nem járt itt. Csak hírekből értesül a fővárosi gyülekezetről. Mert nem mindegy, hogy hogyan fejlődik az akkori világ legnagyobb városának gyülekezete. És itt a súlypontot a cselekedetekre helyezi.

De mi motiválja a mi cselekedeteinket? Megélhetés? Pénz? Hatalom? Siker?

A kisfiamnak az egyik leghatározottabb szava az, hogy „akarom”. Igen ez így működik már egészen kicsi korunktól kezdve: az akaratunk irányít minket, és sokszor másokon és a helyzeteken keresztül átgázolva próbáljuk ezt érvényesíteni. Ez az alapvető törekvésünk, ez áll a cselekvéseink hátterében.

Most volt az olimpia. Az egyik sportoló ezt nyilatkozta: „Célozd meg a holdat, és ha nem éred el, akkor is eljuthatsz a csillagok közé.” Milyen szépen hangzik, ugye? A világ ilyen szép mondatokkal vezet tévútra minket is. Mert mit is üzen ez? Légy kitartó, hogy elérd azt, amit te akarsz. Gondoljunk csak végig a saját „akaromainkat”.

Az akaratról Pál a 12 rész elején világosan fogalmaz: (Róm. 12:2) „és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata. Nem a mi akaratumk, az Isten akarata. → Lekció. (felolvasás)

De itt vetődik fel a nagy kérdés: Miért kell erőlködnöm a tetteimmel, amikor nem ez vezet engem az üdvösségre, hanem a hit? Róm. 5:1 „Megigazulván azért a hit által, békességünk van Istennel, Urunk Jézus Krisztus által.” Tehát ha a Jézusba vetett hit tesz igazzá, és juttat az üdvösségre, akkor nem mindegy, hogy mit teszek? Isten úgysis megvált, mert hiszek benne.

NEM! Erre mutat rá Jakab: A hit cselekedetek nélkül halott. Jak. 2:26.

Mert mi történik, ha mondjuk egy szőlőtöke nem terem már többet szőlőt, vagy mindig csak savanyút, ehetetlent? Azt kivágjuk. Jézus is hasonlóan beszél erről: Mt. 12:33-ban „Ha jó a fa jó a gyümölcse is, ha rossz a fa rossz a gyümölcse is. Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát.” És erről beszél Jakab is. Jak 2:21-22 „Ábrahám a mi atyánk, nem cselekedetekből igazult-e meg amikor Izsákot a fiát felajánlotta, az oltáron? Látod tehát, hogy hite együttműködött a cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite.” (2x) Tehát, hit és cselekedet nem elválasztható. Az első a hit, ami megjelenik a mi életünkben, aztán ebből kell, hogy kiinduljanak a cselekedeteink.

A mi cselekedeteink

Mi viszont nem vagyunk tökéletesek, de Isten tudja ezt, az ő realitása rá is világít erre. Nézzük csak meg a lekciónból:

- ne átkozzatok
- ne legyetek nagyratörők
- ne legyetek bölcsek önmagatok szerint
- ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért
- ne álljatok bosszút önmagatokért
- ne győzzön meg téged a rossz

Isten tehát pontosan ismer bennünket. De akkor mit tegyünk? Emberek között élünk mindnyájan és az emberek - bizony nem angyalok, - hanem emberek, tele sok mindenféle nyomorúsággal, hiúsággal, szívtelenséggel, göggel, bűnnel, bajjal, amelyek mind irritálnak bennünket. A körülöttünk lévő emberek hibáit, rossz tulajdonságait, bántásait, megjegyzéseit, ellenséges érzelmeit nem könnyű elviselni! Rengeteg sok titkos fájdalom él egy-egy ember szívében, amit mind a környezete okozott. Rengeteg sóhaj szakad fel egy-egy lélekből, mert bántják, mert lenézik, mert nem értik meg, mert igazságtalanul bánnak vele...? Mi emberek legtöbbször egymástól szenvedünk, - és sokszor nem is az idegenektől, hanem talán a legközelebb állóktól. Testvér a testvértől, anya a gyermekétől, házastárs a házastárstól, szomszéd a szomszédjától, munkás a főnökétől... Ha egyszer közelebről belátnánk a családi otthonokba, munkahelyekbe, ahol emberek élnek együtt: elrémülnénk, mennyi apróbb-nagyobb gonoszságot követnek el emberek egymás ellen, mennyi elkeseredett indulat halmozódik fel a szívekben, és tör ki a beszédben, mennyi fájó sérülés támad a lelkeken... Hogy meg tudják keseríteni emberek egymás számára az egész életet!

Az a rosszindulat, ami másból felém irányul bennem is alantas érzéseket és indulatokat vált ki. A gonoszság ragad, mint a piszok.

Általános vélemény az, hogy kénytelen az ember így védekezni, mert ha nem torolja meg a gonoszt, ha nem üt vissza: alulmarad, vesztes lesz! - Pedig ez a legrosszabb módszer! Mégis ezt tesszük, mert rettegünk a veszteségtől.

A Sátánt a Sátánnal kiűzni lehetetlenség! Azzal, ha sátáni módon cselekszünk, nem győzhetjük le az emberekben a sátáni indulatokat. Keserűt még több keserűvel nem lehet megédesíteni! Ezért van a Bibliában mindig újra az a figyelmeztetés, amit Pál a most

felolvasott Igében így fogalmaz meg: “Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim!” Róm. 12:19

Mert ha így tesztek, akkor bár cselekedtek, ahogy Jakab kéri, de attól még „halottak” vagyunk, nem élő a hitünk, mert ezek nem Isten cselekedetei, hanem a mieink, ez az ÉN AKAROM!

Az Isten „cselekedete”

De, hogyan kell ezt jól csinálnunk? Elég csak a Róma 12:2-t újra elolvasni. Benne van, hogy az értelmünknek kell megújulni. Tehát az Isten szerinti cselekvésünk nem érzelmi, hanem értelmi kérdés, az, amit Ica tanított nekünk a múlt héten, hogy hozzunk döntést a másik szeretete mellett, akkor is, ha én nem akarom, akkor is, ha nehéz, akkor is, ha nincs belőle látható előnyöm. Ez nagyon nehéz, de ha sikerül meghoznom ezt a döntést, akkor már nem vagyok egyedül, nem egyedül kell cselekednem, mert az Isten munkálja bennem a jót: az Isten cselekszik általam. →lekció.

Így kéri ezt tőlünk a 21. versben: „te győzd le a rosszat jóval.

Igen: a gonoszt jóval győzd meg. Még pedig először önmagadban. Tehát úgy győzd le a gonoszt, hogy fordítsd a javadra. Használd föl saját magad a lelki növekedésére. Ha valaki valami rosszindulatú megjegyzést tesz rád, nézd meg, hogy nincs-e igaza? Ne nehezteljünk hát ellenségeinkre az egyébként fájó megjegyzéseikért, viselkedésükért, hanem vegyük úgy, mint Isten kezének a formáló érintését, mint Isten törekvését arra, hogy formáljon bennünket általuk is. - Így lehet legyőzni a gonoszt jóval, önmagamban, a saját lelkemben. És nem csak a gonoszság ragadós, hanem a jóság is. Azt is szabad szórunk a világban. Példa: A jövő kezdete című film, és az autós esete.

Így mondja az apostol: “Magatokért bosszút ne álljatok, szeretteim!” Magyarul nem jön jól ki az értelme ennek a szónak (a Károli fordításban szerelmeseim)! Nem Pál szerelmesei, hanem az Isten szeretettjei azok, akiknek Pál azt mondja, ne álljanak bosszút magukért! Mintha azt mondaná: Ti, akik szeretve vagytok, akik szeretetben fürödtök, akiket úgy szeret az Isten, hogy nem kéri számon rajtatok a bűneiteket, megbocsát nektek, örökéletet ajándékozik, hát ti igazán megtehetitek, hogy ne rójátok föl másoknak a gonoszt, hogy ne üssetek vissza, hogy magatokért bosszút ne álljatok, ti megtehetitek, hogy felülemelkedjete a bántásokon, amit emberektől kaptatok! Vagyis gondolkozz el azon, hogyan tehetnél valami jót vele. Lássad meg az ellenségedben is a szerencsétlen embert, aki titokban jaj de éhez és szomjúhoz, és adj ennie, és innia! Igen, egyedül az melengeti fel veled szemben a befagyott lelket, és az formálja, hangolja át ellenségből baráttá. Isten is így győzött le bennünket: jóval, - Krisztussal! Nem haragvó ítélettel, hanem kegyelmes szeretettel!

És Isten nem azt mondja: „Célozd meg a holdat, és ha nem éred el, akkor is eljuthatsz a csillagok közé.” Hanem ezt: Célozd meg a holdat velem, és én odajuttatlak”.

Ez Isten cselekvése. Ő szeretetből és nagy áron váltotta meg az életünket. Ennek kell ösztönöznie bennünket a hálára, hogy teljes szívvel őt szolgáljuk. Tehát ez a hitből fakadó cselekedet, amire Jakab apostol hív az: HÁLA. HÁLA és JEL. Hála Istennek, mert én többet kaptam tőle, mint amit valaha is adhatok. És jele annak, hogy él bennem a Krisztus.

Ez legyen a mi okos istentiszteletünk, az a cselekvésre indító hála, ami megerősíti a mi hitünket, és a mi jelet mutat arról, hogy Isten hogyan szereti a világot. Ámen